

Počet zmínek: 1

Online: 1 |

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

Tátovu smrt jsem nepřijal, po letech mě to dohnalo. Kozub i o dětství a rozvodu

[přejít na web](#), [zobrazit sken](#)

Online, Datum publikace: 18.11.2025 20:00, Datum importu: 18.11.2025 21:22, Zdroj: revue.idnes.cz, Autor: Helena Cejpková, Rubrika: Společnost, Periodicita: Denně, Provozovatel: Mafra, a.s., Země: CZ, AVE: 79 000 Kč, GRP: 1,63, OTS: 146 608, Měsíční návštěvnost: 74 100 000, Celková návštěvnost: 73 260, RU/den: 146 608, RU/měsíc: 1 509 696

Vedle mnohdy až absurdní a nekorektní komiky zvládá Štěpán Kozub i charakterní herectví. Jeho manželství se sice nedávno i kvůli pracovnímu vytížení rozpadlo, o to víc si však vychutnává výchovu pětileté dcery a pomalu se také začíná vyrovnávat s předčasnou smrtí svého otce.

Poprvé na sebe upozornil během pandemie covidu, kdy se svými ostravskými soupeřnicemi natočil internetový seriál SKORO NA mizině. O dva roky později strhujícím výkonem zazářil v roli autistického chlapce ve filmu Spolu a v témže roce také vyprodal O2 arenu se svým standupovým představením Bez urážky. V poslední době do kin vstoupil jeho nový film – bizarní komedie Srnky.

Srnky jsou filmovým a scénářistickým počinem režiséra Tomáše Svobody a jde – mírně řečeno – o velmi absurdní komedii. Co vás na scénáři zaujalo natolik, že jste tuhle nabídku přijal? Přiznám se, že posledních pár let to mám nastavené tak, že jdu daleko víc po tom, s jakou partou lidí budu natáčet. S těmi lidmi trávím někdy i měsíc třeba dvanáct patnáct hodin denně. Čas už je pro mě tak drahý, že se tedy primárně zajímám o to, s kým ho budu trávit, kdo ten film dělá. Znáš ho? Znáš jeho práci? A tak si přečtu scénář, a když mám pocit, že roli, kterou mi nabízejí, jsem schopen dát, co potřebuje, jdu do toho. Ve chvíli, kdy mám o té postavě pochybnost, že se mi do ní nechce nebo bych jí nedal, co je potřeba, slušně odmítnu. Strašně moc lidí umí vytvořit dojem, že jsou přátelé, když se vám zrovna daří a oni mají pocit, že jste pro ně výhodný. A já, protože jsem na to koukal pořád tou naivní optikou, jsem jim důvěřoval, takže se mnou pěkně zametli v mnoha ohledech.

Tady se sešlo víc věcí. V první řadě Srnky produkuje divadlo Mír, moje domovská scéna, autorem scénáře a režisérem je Tomáš Svoboda, se kterým jsme se sice neznali pracovně, ale lidsky ano, a když jsme měli možnost se někde potkat a prohodit pár slov, vždycky to byla legrace. Takže jsem věděl, že máme podobný smysl pro humor, a že by proto bylo fajn něco spolu udělat. Já nejsem ten, kdo si říká o práci, ale tady to najednou přišlo. A ještě to mělo přidanou hodnotu v naprosto zásadní věci, že mě kluci nechali vybrat si, koho chci hrát.

To mě překvapuje, vaše postava dirigenta, který při autonehodě přijde o oční víčka, působí, jako by vám byla napsaná na tělo... Ne, vybral jsem si ji. A Tomáš Svoboda mi po natáčení řekl, že on sám by mi býval nabídl postavu úředníka, který devadesát procent filmu vystupuje nahý. A tak jsem byl docela rád, že jsem si mohl vybrat sám. Protože se musím přiznat, že to, co pan Ferro (herecký představitel úředníka Robin Ferro, pozn. red.), bych já nedal. Možná to tak při práci, jakou dělám, nepůsobí, ale nejsem úplně exhibicionista.

Herecký exhibicionismus je taky úplně jiný typ exhibicionismu než svlékání. Zvláštní je, že duševní nahota je daleko nebezpečnější, ovšem většina lidí to přirozeně vnímá obráceně... Přesně tak. A možná právě proto je Robin Ferro můj hrdina. Znáš ho patnáct let, víš, co je to za kluka, jak je křehký, i když tak třeba nepůsobí. A za to, že do toho šel, opravdu má můj velký obdiv. Protože se úplně odhalil nejenom fyzicky ale i vnitřně, dal to tam s maximální důvěrou.

Proč jste si vy vybral dirigenta? Jestli mám být upřímný, pak proto, že jsem tajně doufal, že se naučím dirigovat. Ta profese mě fascinuje a chtěl jsem do ní více proniknout a zjistit, co za tím je, co to obnáší. Tak jsem tu možnost dostal.

Nakolik se vaše očekávání naplnila? Nezklamalo mě nic. Měl jsem šanci proniknout do té profese trochu hlouběji a mluvit s dirigenty, kteří jsou v tom oboru fakt výborní. Dostal jsem pár hodin jejich pozornosti a došlo mi, jak je ta profese vlastně fyzicky náročná. Oni strašně dlouho stojí a jedou a musejí v tom být emoce. Trošičku jsem se to tedy naučil a je to dřina. A to jsem oproti těmto profesionálům měl docela jednoduché skladby. Takže jsem k tomu získal ještě větší obdiv. A nejvíc mě samozřejmě fascinoval problém, který řešila právě ta moje filmová postava.

Zneuznanost? Spíš ta nehoda očních víček, to mi přišlo strašně zábavné. (Postava dirigenta při autonehodě přijde o oční víčka, lékaři mu voperují protézy, ty však při každém pohybu velmi hlasitě cvakají, takže dirigentovi znemožňují dělat jeho profesi, pozn. red.)

Aha, nicméně na počátku bylo hlavně to, že se cítí nedoceněný, a přestože podtitul filmu je „I blbec má právo na štěstí“, ten dirigent zrovna blbec v pravém slova smyslu není...Není, on je jenom zoufalý. A já se ho tak snažil hrát. Byť je v něčem komický, snažil jsem se do něj dát hlavně tragikomický nádech, aby probouzel soucit a divák si řekl: „Ty vole, já se směju, ale čemu se to vlastně směju?“

Taky jste do toho zřejmě promítl osudy spousty svých kolegů. Leckdy marná touha dosáhnout svého snu a prosadit se, to je hlavní úskalí umělecké profese...Určitě. Zvláště když někdo má tu obrovskou ambici dosáhnout uznání v nějakém oboru nebo svém zaměření, ale ono se mu ho nedostává, přestože nedělá o nic méně než ten druhý.

Je potřeba určitá dávka štěstí...Přesně tak, štěstí a taky dobré načasování. I to, koho v životě potkáte, jestli máte nějaké vnitřní charisma. Prostě věci, jaké jsou mnohdy neuchopitelné a které ani nelze ovlivnit. A tenhle můj dirigent je třeba i dobrý, ale prostě se k tomu asi neumí dobře postavit.

Vy jste tohle štěstí měl. Kdy jste si poprvé pomyslel, že jste správně, že herectví je vaše parketa? Už na konzervatoři jsem měl tu ambici, že mi o to jde, že mi to není jedno a chci to dělat dobře. Takže jsem furt někde uvnitř tajně doufal, že když mi to není jedno a když tomu dávám energii, pozornost a čas, musí se to přece nějak zúročit. V osmnácti devatenácti letech jsem si myslel, že to ono je, že jsem dostal angažmá v divadle. Poté, co jsem v tom angažmá strávil nějakou dobu, jsem zjistil, že to ono není. Pak přišel kolega Albert Čuba s tím, že chce postavit scénu, kde budeme dělat divadlo, jaké chceme. Tehdy jsem si taky říkal: „Tak to je ono, dosažení maxima.“ Udělali jsme to a zase jsem zjistil, že to ještě ono není. Takže to pořád nějak narůstalo a mám pocit, že s postupujícím časem jsem se spíš naučil být pokornější. Uvědomuju si, že to, že tady dneska sedím a vy se mnou děláte rozhovor, není samozřejmost. A že je to prostě fajn, že vás zajímá, co si myslím. Pro mě to fakt nestojí ani na penězích, ani na nějaké slávě. Pro někoho je velký úspěch O2 arena, pro mě to takové „wow“ není...

Taky jste ji vyprodal možná dřív, než jste měl. Pro mnohé umělce je to sen, cíl, ke kterému chtějí postupně dospět. A vy jste tím téměř začal...Asi jo. Myslím, že je to dané mým zkresleným pohledem na to, co dělám. Já to vůbec neměřím optikou svého věku nebo zkušeností, já to měřím optikou toho, kolik tomu dávám své vnitřní pozornosti. A to nemůže vědět nikdo jiný než já. Dělán to tak od patnácti let, co jsem se rozhodl, že budu dělat herectví, a nic to nepřerušil, nezastavil ani nezkalil. Dneska je mi téměř třicet a vlastně mám pořád stejně naivní pohled jako v těch patnácti, jenom jsem za tu dobu potkal strašně moc lidí a strašně moc z nich mě chtělo zneužít nebo podrazit.

Strašně moc lidí umí vytvořit dojem, že jsou přátelé, když se vám zrovna daří a oni mají pocit, že jste pro ně výhodný. A já, protože jsem na to koukal pořád tou naivní optikou, jsem jim důvěřoval, takže se mnou pěkně zametli v mnoha ohledech. Některé z nich jsem přitom považoval za opravdu důležité. I to vás posune k větší pokoře. Řeknete si: „Aha, asi bys neměl být tak vstřícný a ochotný, každému všechno odkývat a slíbit.“ Vždycky na svůj úkor, samozřejmě. A teď stojím před otázkou, co je víc. Víím, že mám obrovský problém se sebeúctou, a tak se s tím poslední roky snažím nějak pracovat, ale zjišťuju, že je to pro mě strašně těžký úkol.

Která z těch zrad byla natolik zásadní, že vás donutila začít se tím zabývat? Já vlastně nevím, jestli to chci říkat, ale vlastně nemusím nikoho jmenovat, to by ani nebylo slušné. Měl jsem jednoho přítele, respektive jsem ho za přítele docela dlouhou dobu považoval, byla z toho i nějaká spolupráce, ten člověk mi pomáhal manažersky a podobně. A já se po pěti letech dozvěděl, že je to celé trochu jinak. Přitom jsem ho už bral jako rodinu. Už jsem se mu svěřoval, otevíral, mluvili jsme spolu o velmi intimních věcech, jaké prostě nevyprávím kdekomu.

Šlo tam o zrazení vaší důvěry, nebo o peníze? Byla to kombinace obojího. To vás prostě zastaví. Navíc to přišlo v době, kdy jsem řešil nějaké zdravotní problémy, takže se to nepotkalo úplně dobře. Když prostě naložit, pak pořádně. Ale ve výsledku mi to pomohlo, jsem ostražitější. I když to může být kontraproduktivní, možná je někdy člověk zbytečně zaujatý vůči někomu, kdo si to nezaslouží, ale to s sebou holt taková zkušenost nese. Na druhou stranu jsem si vědom,

že i já jsem to podělal. Už jen tím, že jsem něco neviděl nebo možná i záměrně přehlížel, a to právě kvůli té osobní vazbě. Kdo si ovšem takovou věc neprožil?! To není nic výjimečného.

Aktuální číslo

Objednat do schránky

Na druhou stranu vaši parťáci ze seskupení Tři Tygři, kteří s vámi hrají taky v Srnkách, jsou už dlouhými léty prověřeni. Čím jsou pro vás ti praví a jak jste se vlastně poznali? Tam opět sehrál roli správný čas a správné místo. Albert Čuba začal učit na konzervatoři zhruba v té době, kdy jsem na ni začal chodit. Když jsme se poznali, bylo mu tehdy tolik, kolik je mně dnes. A mně bylo osmnáct. Začal tehdy učit jevištní pohyb můj ročník, ve kterém jsme byli právě s Robinem Ferrem. Alberta jsme obdivovali, jako studenti jsme na něj tehdy chodili do divadla, bavil nás jako herec. Takže když nás začal učit, bylo to super. Vlastně od začátku byl víc kamarád než pedagog, přistupoval k nám hodně bezprostředně. Jenže ve třetáku, který byl takový krizový a děcka začala lajdat, na ty jeho hodiny chodilo čím dál míň lidí, až jsme zůstali jen my dva pionýři – Robin a já. A když už jsme potřetí byli jen takhle ve třech, řekl Albert: „Hele, už třetí hodinu jste tu jen v tomhle počtu, vy dva už všechno víte, tak pojďme na kafe.“ A fakt nás místo hodiny vzal na kafe.

A tam někde jsme zjistili, že máme podobný smysl pro humor. Když to hodně zkrátím, svěřil se nám tehdy, že už je dvanáct let v angažmá a chtěl by změnu, že má touhu dělat improvizální divadlo a s námi by si to uměl představit, protože jsme mladí a energičtí, což mu dělá dobře. A tak jsme začali hledat název a někdo navrhl Tři Tygři. Taková blbost! První improvizální večer jsme uspořádali v ostravském klubu Heligonka. Lidi nám psali témata do klobouku a my podle nich improvizovali. Tak to šlo nějakou dobu, až přišel covid. Robin si pak na Shakespearovských slavnostech při jedné scéně zpretrhal vazy v koleni, takže ho zastoupil Vláda Polák, kterého já znal jako herce **Národního divadla v Ostravě**. A když se Robin za tři čtvrtě roku vrátil a my už byli zaběhnutí s Vládou, rozhodl Albert, že teda Tři Tygři budou čtyři – jako mušketýři. Takže takhle jsme se našli a už k sobě nějak patříme. Vládu znám nejkratší dobu, Robina nejdéle, ve čtrnácti jsme se potkali na přijímacích. Zpětně jsme si však uvědomili, že jsme se vlastně potkali už ve dvanácti na recitační soutěži.

Improvizační divadelní uskupení
Tři Tygři. Vlevo Vladimír Polák, který
se k původní sestavě
přidal později,
takže jsou od té
doby čtyři, stejně
jako legendární Tři
mušketýři. Napravo
od něj je původní
trojice Štěpán Kozub,
Robin Ferro a Albert
Čuba stojící mezi
kolegyněmi Ladou
Bělaškovou a Beatou Hrnčířikovou.

Na základní škole se vám mezi spolužáky moc nedařilo. Robin Ferro byl tedy vaše první spřízněná duše v životě? Byl to určitě první člověk, který byl na podobné vlně. Měl rád humor jako já a jako já ho praktikoval téměř pořád. Oba jsme už v těch patnácti divadlo opravdu žrali, byli jsme jím fascinovaní. Spojoval nás i podobný vkus na divadelníky a podobný přístup ke škole. Oba jsme byli stejně zanícení, oba kluci z malého města, opečovávaní rodiči. A najednou jsme měli pocit, že jsme dobyli velkoměsto a svět je náš. To nás s Robinem spojilo na úplném začátku a v nějaké podobě to přetrvává doteď. A on, byť je o něco starší, mě má jako staršího bratra.

Protože vy jste taková stará duše... Asi jo, no.

Vždycky to tak bylo? Když si vzpomenete na základní školu, už tam jste měl jiné uvažování, vnímání? Zřejmě ano, být jsem to tak samozřejmě nikdy nepojmenovával. Ale často jsem to slyšel z okolí, a když už vám to říká dvacátý člověk, začnete věřit, že na tom asi něco bude. Ovšem nijak hluboce jsem to neanalyzoval, protože pro mě je to takhle přirozené, nemám tendenci se někam tlačit nebo nějak stylizovat, od toho mám svou profesi, tam můžu být, kdo chce. V civilu jsem rád sám sebou. Možná se na tom podílela i výchova, maminka mě vždycky vedla k určité vnímavosti, ale citlivý až precitlivělý jsem byl asi odjakživa. Hodně jsem vnímal, když se třeba někdo s někým pohádal. I když se snažil udělat to tak, abych to neviděl, vždycky jsem to nějak vycítil. Taky si velmi živě pamatuju, jak jsme ve školce měli

holčičku, která byla mentálně retardovaná, a ostatní děti včetně mých kamarádů ji ponižovaly. Bylo mi to hrozně nepříjemné, až nechutné. Nevěděl jsem, co mám dělat, bylo mi jí líto, a tak jsem se s ní začal kamarádit. Tím pádem se posmívali i mně za to, že se s ní kamarádím, že jsem idiot jako ona. Vykládal jsem to pak doma mamince a ona byla ráda za to, jak jsem reagoval. Takže jsem věděl, že jsem se zachoval správně.

To je dost statečné, ustát něco takového vůči většině, včetně kamarádů...Myslím, že se na tom dost podepsalo, že já sám jsem se už od školky často setkával s různým podceňováním mě jako člověka. „Ty na to vůbec nesahej, máš obě ruce levé,“ a podobně.

Byl jste neohrabaný? Asi, nebo možná moc aktivní, bylo mě všude hodně, malý obézní blondáček, možná trochu idiot, těžko říct.

Odmala vtloukáme dětem do hlavy, jak je důležitá osobnost a že na vzhledu nezáleží. A stejně se odmala střetáváme s tím, že nás všichni soudí podle vzhledu. No jasně, že záleží. Mně to dávali všichni odmala, učitelé i ostatní kluci, moji kamarádi, se kterými jsem chtěl hrát fotbal, ale nechtěli mě, protože to neumím. A když to neumím, pak tam nepatřím. Tak jsem zkusil jít jinam, jenže tam mě taky nechtěli: „Sem se nehodíš, budeš nám dělat ostudu tím, jak vypadáš...“ Tak kam mám jít? Brzy jsem si začal uvědomovat, že se cítím velmi sám. A velmi často jsem se uchýloval k filmu, k pohádkám, k příběhům. Jako děcko jsem dokázal celou sobotu strávit koukáním na videokazety.

Měl jste nějakého oblíbeného hrdinu, s nímž jste se třeba ztotožňoval? Jima Carreyho. Protože on mohl být cokoli. Měl jsem pocit, že on je tisíc lidí v jednom. Jednou hrdina, pak záporák, ale vždycky nesmírně vtipný a energický. To mě jako kluka fascinovalo, protože jsem si myslel, že to někde v hloubi duše taky mám. A on mě v tom utvrzoval. Díky takovýmhle jednoduchostem, které jsou ale strašně zásadní, asi dneska dělám, co dělám.

Předávání Cen
divadelní kritiky
za rok 2015.
V kategorii
Talent si
ocenění
odnesl tehdy devatenáctiletý
herec Štěpán Kozub.

Nějaké impulzy přišly taky od vašich učitelek. Jedna vás dokonce nechala vést celou vyučovací hodinu. Ano, to už na mě lezla puberta a začalo mi docházet, že moje síla je v humoru, že tím si spolužáky vždycky získám, jinak mě nepřijmou. Neučil jsem se dobře, nebyl jsem sportovec, nereprezentoval školu na žádných atletických závodech, na což se na naší škole dost hledělo. Buď ses výborně učil, nebo byl sportovec. Já nebyl ani jedno, mě jenom bavilo bavit. A oni tomu říkali, že jsem neposedný, že se nechci učit a že radši dělám blbosti. Říkali tomu blbosti nebo kraviny. A jednou to došlo tak daleko, že mě spolužáci poslouchali víc než paní učitelku, a tak mi řekla: „Tak pojď, je to tvoje.“ Já šel a bavila se i ona. A to tak moc, že mi vlastně doporučila, ať jdu na uměleckou školu, že musím chodit do dramaťáku, abych tu energii někde vybil.

Tam to celé začalo. Bylo mi nějakých jedenáct dvanáct, když jsem s dětmi poprvé hrál divadlo, nějakou přihlouplou pohádku o brouku Pytlíkovi. Já hrál samozřejmě brouka a paní učitelka, která ten kroužek vedla, brzy zpozorovala, že mám tendenci dělat si to hodně po svém, že se nedržím textu, i když jsem ho vždycky uměl. Napomínala mě za to a já oponoval, že mi ten původní text nepříjde legrační. A ona mě nakonec nechala, ať si to tedy měním, jak uznám za vhodné, dala mi tu šanci a důvěru, takže možná i díky ní jsem dneska tam, kde jsem.

Jak jste se pak s touto průpravou věčného outsidera prokousal pubertou, balil holky? Obtížně. Když jsme pak v těch čtrnácti patnácti začali chodit pařit jako parta, brali mě ostatní s sebou, jen aby byla legrace. Líbila se mi tam třeba nějaká holka, ale věděl jsem, že je to úplně nereálné, že je tam prostě úplně jiný borec, který ji zajímá. Fotbalista, trochu sígr, trochu frajer, trochu pankáč, ... To já tedy zrovna nebyl. A chtěl jsem být. Takže mě vzali, aby byla zábava, a já pak šel domů sám. Bylo to trochu zoufalé. A když jsem se postupně našel v tom, co dělám dneska, když jsem pochopil, kdo jsem, pak jenom tím, že jsem si to připustil a rozvíjel to, že mě asi začala vyzařovat nějaká jiná energie – a situace se paradoxně obrátila. Začal o mě být zájem, ale já nechtěl. Ne že bych dělal ofuky, ale byl jsem tak ponořený v hraní a v divadle, že jsem nevnímal nic jiného.

Na dnešní poměry jste se poměrně brzy stal tátou, už ve čtyřicetiletých letech. Ano, moc jsem si to přál. Velmi brzy jsem měl jasno v tom, že chci dítě. Dokonce jsem si i přál holčičku, což se mi splnilo.

Je rodičovství takové, jak jste o něm snil? Ano. A taky je samozřejmě někdy náročné. Ale přesto je to to nejvíc.

Co je pro vás náročné? Skloubit ho s mou profesí, s mým časem. Ale já hodně lpím na tom, aby to šlo, takže profesi vztahu s dcerkou absolutně podřizuju.

Umím si představit, že zrovna v herectví může být docela těžké vypnout hlavu. Dokážete s dcerou být vždycky naprosto duchapřítomný? Už jsem se to naučil, prostě jsem s Anežkou, takže nic jiného není. Někdy to jde hůř, ale vždycky se snažím, aby to na ni mělo co nejmenší vliv. Jasně, jsem pořád jen člověk, ale mám takové pravidlo, že nervu, nekážu, nevyčítám, o všem si jenom povídáme. Když udělá něco ne úplně košer, беру to tak, že je jí pět, teprve se všechno učí, takže se jí snažím vysvětlovat, že je dobře, že udělala chybu, že se tím učí a že to tak prostě musí být, aby se to třeba příště povedlo. Prostě mluvit, pořád a o všem mluvit. Chci s ní mít takový vztah, aby věděla, že má ve mně jistotu.

Jste dva roky rozvedení. Máte taky prostor na nový vztah? Mám, ovšem já moc dobře vím, že to se mnou není jednoduché. Ale jde to.

Fórky na hranici únosného a hlavně akce, akce a akce... To je náplň života dvou youtuberů s rozjetou kariérou, které si ve filmu Shoky & Morthy: Poslední velká akce zahráli Štěpán Kozub a Jakub Štáfek.

Zacloumal s vámi rozvod hodně? Ani ne, určitě jsou v životě bolavější věci, tady nikdo neumřel. Lidi se sejdou a rozejdou a je to poměrně přirozená věc, to my jen máme takový pocit, že to má být „nafurt“. Jenže ono to prostě někdy nejde. A není to v tom, kdo za co může. Prostě už to vyprchalo, už jsem necítil, že to je to, co chci žít. Bylo to z mé iniciativy. Ano, bylo to nepříjemné, každého něco takového ovlivní. Ale já – asi i poté, co jsem si ve dvaceti prošel smrtí táty – mám to měřítko, co je snesitelné a co už je moc, trochu jinde. Vztahy jsou vztahy, ty jsou komplikované vždycky. A pokud dva lidi už nějak neumějí najít společnou řeč – nebo ani nechtějí, protože už jsou třeba unavení nebo vyčpělí – a už chtějí jít jinou cestou, je to úplně normální. Blbé je, když jsou to rozchody na krev, když to jedna strana úplně neunese, pak už je to jen věc ega. Nicméně i to je lidské.

Jak moc vás proměnil tátův předčasný odchod? Zásadně. Člověk si to asi neuvědomuje, když je to čerstvé, ale s odstupem času to vnímám. Jak o věcech jinak přemýšlím, jak je jinak vyhodnocuju. Bylo pro mě hrozně náročné se s tím vnitřně smířit, doteď jsem to vlastně úplně nepřijal. Žiju prostě s tím, že není a že to nemůžu změnit, ale nepřijal jsem to. Nedokážu přijít na to, jak je to možné, proč se to stalo tak brzy. Možná hodně pracoval, nevím. Mrzí mě, že už nezažil nic z mé kariéry. Zemřel v době, kdy jsem se teprve začínal profesně uplatňovat, takže ten úspěch už jsem s ním nemohl sdílet. Ani nepoznal Anežku a ona ho zná jenom z fotek a z vyprávění.

Moje maminka, která s ním byla od svých šestnácti let, přišla o nejbližšího parťáka. Táta byl její manžel, kamarád, mileneček, přítel, všechno. A to všechno najednou nebylo. Tátovi bylo pětáctýřicet, když onemocněl, dva roky poté zemřel. Já nemám sourozence, najednou jsem měl pocit, že musím přijmout veškerou zodpovědnost. Ve svých dvaceti jsem si myslel, že to všechno najednou musím nést sám, začal jsem řešit věci, které podle mě dvacetiletý kluk řešit nemá, protože je třeba ani neumí správně vyhodnotit. Mamča se zhroutila a trvalo hrozně dlouho, než nějak začala žít, takže jsem měl strach, že přijdu i o ni. Pak jsem začal pracovat, objevovaly se neshody s přítelkyní, bylo toho všeho moc najednou a já měl pocit, že to musím všechno vzít na sebe a prostě to zvládnout. A tak jsem to nějak dal, ale zpětně mě to stejně dohnalo. Až x let po tatkově smrti jsem začal pociťovat nějaké příznaky toho dopadu, deprese, nějaké potlačené úzkosti.

Štěpán s tátou, který zemřel v pouhých 47 letech.

Prostě jste si to neodtruchlil. Tak nějak. A zhruba pět let poté se to vrátilo jako bumerang. Najednou tu byla kupa nějakých úzkostných stavů, které ani neumím pojmenovat, protože nevím, odkud jdou. Věděl jsem, že ten smutek nějak průběžně vytěsňuju, na truchlení nebyl prostor, protože pořád bylo strašně moc jiných důležitých věcí. A já si furt říkal: „Tak potom, potom si udělám čas.“ Takové „potom“ uděláte dvacetkrát – a uběhne pět let. A po těch pěti letech se mi najednou začaly vracet intenzivní a velmi živé vzpomínky. Scény z nemocnic, z pohřbu, z umírání, u kterého jsem byl. Psychika je asi neuvěřitelně komplikovaná, protože mi to najednou začalo úplně probleskovat v hlavě. Přitom jsou to věci, o kterých se stydíte mluvit, protože nevíte, co to je, jestli náhodou nejste nějak mimo. Až jsem si z toho vytvořil nějaký psychologický problém, který řeším vlastně až teď, tedy osm let po tátově smrti.

A teprve letos jste mu napsal píseň Už ti nemůžu svítit. Ano, je to nějaký můj způsob, jak se s tím vypořádat, protože až teď si to v sobě dokážu nějak pojmenovat.

Bude i na desce, kterou teď chystáte? Jak jste s ní daleko? Bude. A myslím, že jsem tak v polovině. Píšu texty a učím se skládat i muziku, technicky mi s tím pomáhá výborný kolega Michal Sedláček, který na rozdíl ode mě umí ovládat různé programy a nástroje. Ale texty jsou vysoce autorské.

Čím to je, že vy všichni, co pocházíte z Ostravska – třeba David Stypka, Petr Fiala z Mňágy a Žďor, Jaromír Nohavica, Marie Rottrová –, máte ve své tvorbě tolik melancholie? On sám ten kraj je melancholický, má takovou vůni, esprit. **Ostrava**, i když je rozkvetlá a je krásný slunečný den, v sobě nese něco takového, že víte, že to není úplně zadarmo. Že jsou tam ti lidé prostě zvyklí vykopat si věci ze země, když to hodně zjednoduším. Nesou v sobě takovou zemitost, ale fajnou. Jsou rovní, málokdy narazíte na nějakého zmetka, i když ti tam samozřejmě taky jsou – jako ostatně všude. Ovšem většina lidí je tam rovných. Když je jim blbě, řeknou vám: „Je mi na hovno, na nic se neptej, nech mě tak a uvidíme, dej mi čas.“ A když je jim fajn, pak se rozdají.

Rozhovor vznikl pro časopis Téma.

Jan Lipovský

FotoGallery:

V nové komedii Srnky hraje Štěpán Kozub dirigenta, který při autonehodě přijde o oční víčka, lékaři mu voperují protézy, ty ale při každém pohybu hlasitě cvakají, což při jeho profesi dost vadí.

Falcon

Štěpán Kozub v inscenaci Dva úplně nazí muži nascéně ostravského Divadla Mír.

Jan Lipovský

Ceněný psychologický snímek Spolu se Štěpánem Kozubem v hlavní roli autistického mladíka (nasnímku s Veronikou Žilkovou a Kamilou Janovičovou) vznikl před třemi lety.

Falcon, Bontonfilm

Veronika Žilková a Štěpán Kozub ve filmu Spolu

Bontonfilm

Předávání Ceny divadelní kritiky za rok 2015. V kategorii Talent si ocenění odnesl tehdy devatenáctiletý herec Štěpán Kozub.

ČTK

Improizační divadelní uskupení Tři Tygři. Vlevo Vladimír Polák, který se k původní sestavě přidal později, takže jsou od té doby čtyři, stejně jako legendární Třimušketýři. Napravo od něj je původní trojice Štěpán Kozub, Robin Ferro a Albert Čuba stojící mezi kolegyněmi Ladou Bělaškovou a Beatou Hrnčířkovou.

Profimedia.cz

Tři Tygři ve filmu: JACKPOT. Jsou zde všichni čtyři, zleva Albert Čuba, Robin Ferro, Štěpán Kozub a Vladimír Polák.

Jan Lipovský

Fórky na hranici únosného a hlavně akce, akce a akce... To je náplň života dvou youtuberů s rozjetou kariérou, které si ve filmu Shoky & Morthy: Poslední velká akce zahráli Štěpán Kozub a Jakub Štáfek.

Falcon

Natáčení filmu Hranazlomu v roce 2021 – hlavní hrdina Štěpán Kozub s režisérem Emilem Křížkou.

TZ Hrana Zlomu

Štěpán Kozub s Karlem Dobrým jako mladý nadějný detektiv v seriálu Místozločinu **Ostrava**.

ČT

Malý Štěpán Kozub s tátou, který zemřel v pouhých 47 letech, a jehož smrt dodnes nepřijal.

archiv Štěpána Kozuba

Poprvé na sebe upozornil během pandemie covidu, kdy se svými ostravskými soupeři natočil internetový seriál SKORO NA mizině. O tom, že vedle mnohdy absurdní komiky zvládá i charakterní herectví, Štěpán Kozub (29) přesvědčil o dva roky později strhujícím výkonem v roli autistického chlapce ve filmu Spolu a v téže roce také vyprodal O2 arénu se svým standupovým představením Bezurážky. Jeho manželství se sice od té doby rozpadlo, o to víc si však vychutnává výchovu pětileté dcery a pomalu se také začíná vyrovnávat s předčasnou smrtí svého otce. A do

kin nedávno vstoupil jeho nový film, bizarní komedie Srnky.
Jan Lipovský

Ve dvoudílném televizním filmu Dukla 61 o jedné z největších tuzemských hornických tragédií sijednoho z havířů zahrál i Štěpán Kozub - třetí zleva, mezi herci Petrem Buchtou a Oskarem Hesem.
Alexandr Satinský, MAFRA

Štěpán Kozub, Jakub Barták, Kanwar Šulc a Kristýna Kociánová ve filmu Útěk
Bontonfilm

Štěpán Kozub a Robin Ferro v pořadu 7 silvestrovských pádů Honzy Dědka (31. prosince 2021)
FTV Prima

Štěpán Kozub ve filmu Zahradníkův rok
DonArt, Zuzana Panská

Štěpán Kozub při natáčení druhého dílu Gumpa s účesem, jak sám říká „vpředu byznys, vzadu party“.
Bioscop

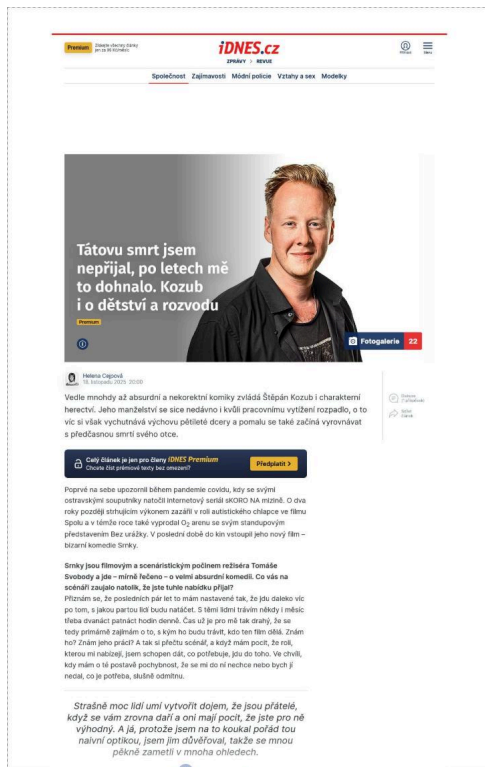
Komedie Grand Prix měla premiéru v listopadu 2022 a zazářili v ní Štěpán Kozub, Kryštof Hádek a Robin Ferro.
Falcon

Štěpán Kozub – festival Colours of **Ostrava** (14. července 2022)
Nikola Dvořáčková

Štěpán Kozub a Albert Čuba
Jan Zátorský, MAFRA

Štěpán Kozub nezapře svůj slezský původ.
Michal Sváček, MAFRA

Štěpán Kozub
Jan Zátorský, MAFRA

když se vám zrovna daří a oni mají pocit, že jste pro ně výhodný. A já, protože jsem na to koukal pořád tou naivní optikou, jsem jim důvěřoval, takže se mnou pěkně zemetli v mnoha ohledech.

iDNES Premium

Dočtěte tento exkluzivní článek s předplatným iDNES Premium

NEJOBLIBENĚJŠÍ

Měsíční 99 Kč	Roční 989 Kč	Dvouleté 1 889 Kč
Předplatit	Předplatit	Předplatit
Flexibilní, bez závazků	Nejlepší poměr cena/výkon	Nejvýhodnější
Automatické obnovování	Ušetříte 17%	Ušetříte 20%

Připojte se ještě dnes a získejte:

- ✓ Neomezený přístup k obsahu iDNES.cz, Lidovky.cz a Expres.cz
- ✓ Více než 50 000 prémiových článků od renomovaných autorů
- ✓ Přístup k našim novinám a časopisům online a zdarma ve čtečce

[Více o iDNES Premium](#) [Máte už předplatné? Přihlásit se](#)

PŘÁVĚ NEJČTENĚJŠÍ PREMIUM ČLÁNKY:

Podívejte se jim krky! V Číně povstávají vlčí válečníci, žijí po krvi japonské premiérky

Pád vedení BBC začal už v Gaze. Odkryl jsem jejich aroganci, říká investigativce

Pavel by měl být demokratický vždy, nejen když se mu to hodí, říká Motorista Barták

Ženy ho povznášely a podtrhly jeho talent. Dcera Alaina Delona vypráví

A dalších více jak 50 000 prémiových textů...

[Zobrazit další články >](#)

Témata: [Kultura](#), [Tydeník Téma](#), [Smrt](#), [divadlo](#), [Štěpán Kozub](#), [Albert Čuba](#)

NEJČTENĚJŠÍ

Bývalá Miss Německo neuhlídala dekolt, na premiéře seriálu Landman ji zradily šaty

Herečka a bývalá Miss Německo, Yvonne Woelke, se na berlínské premiéře druhé řady seriálu Landman postarala o...

Nemocný Hezucký poslal vzkaz. Mareš se neubránil pláči, že parták nemohl vysílat

Leoš Mareš vysílal v úterý ranní show na Evropě 2 společně s Katerinou Řihovou, ovšem bez svého dlouholetého parták...

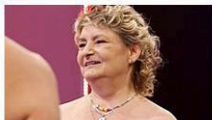
Nemocný Hezucký poslal vzkaz. Mareš se neubrnil pláči, že parták nemohl vysílat

Leoš Mareš vysílal v úterý ranní show na Evropě 2 společně s Kateřinou Řihovou, ovšem bez svého dlouholetého parták...

Tereza z OnlyFans se vrací do nahé seznamky, aby našla muže respektujícího její práci

Tereza Osladilová (25) bývala zdravotní sestřičkou a měla kosmetický salon. Teď ale vytváří erotický obsah pro...

Uklízečka Jana se svlékla v nahé seznamce, aby našla muže pro podzim života

Jana z Mostu se celý život věnovala hlavně rodině. Děti ale dospěly a ona se rozhodla ještě něco začít. Začala cestova...

Čermák se ukázal s manželkou, s níž nežije. Jejich vztah prý poznamenal Roubal

Hynek Čermák (52) se na pražské premiéře filmu Neporazitelní překvapivě ukázal se svou manželkou...

Tátovu smrt jsem nepřijal, po letech mě to dohnalo. Kozub i o dětství a rozvodu

Vedle mnohdy až absurdní a nekorektní komiky zvládá Štěpán Kozub i charakterní herectví. Jeho manželství se si...
18. listopadu 2025

Nemocný Hezucký poslal vzkaz. Mareš se neubrnil pláči, že parták nemohl vysílat

Leoš Mareš vysílal v úterý ranní show na Evropě 2 společně s Kateřinou Řihovou, ovšem bez svého dlouholetého parták...
18. listopadu 2025 12:47, aktualizováno 18:05

Exmanželka Justina Trudeaua poprvé promluvila o jeho vztahu s Katy Perry

Exmanželka bývalého kanadského premiéra Justina Trudeaua (53) Sophie Grégoire (50) se poprvé veřejně...
18. listopadu 2025 15:10

Na tohle všichni čekali. Co řekla Daniela Brzobohatá na pravdu o zrádkyni Mie?

Daniela Brzobohatá si užila roli zrádce ve stejnojmenné reality show, ale lhaní a předstírání bylo někdy nad její síly....
18. listopadu 2025 14:15

Dvojčata, která vystupovala i se Sinatrou, spolu podstoupila asistovanou sebevraždu

Německé herečky a tanečnice, dvojčata Alice a Ellen Kesslerovy, zemřely ve věku 89 let. Podle médií si obě sest...
18. listopadu 2025 11:28

Je roztomilejší než já, reagovala Zellwegerová na sochu Bridget Jonesové

K výročí 30 let od první zmínky o Bridget Jonesové vztyčili v Londýně na Leicester Square bronzovou sochu hlavní...
18. listopadu 2025 10:30

Po šedesátce už neřeším, co si myslí jiní, říká Obamová o copáncích i oblékání

Už je to skoro deset let, co opustila Bílý dům, přesto si Michelle Obamová stále udržuje obdiv mnoha příznivců po...
18. listopadu 2025 9:40

Těžké deprese Davida Krause uvěznily v posteli. Sbíral se z nich půl roku

119 nártv nechci nadnout tak hluboko abych musel znovu

Londýně na Leicester Square bronzovou sochu hlavního hrdiny...
18. listopadu 2025 10:30

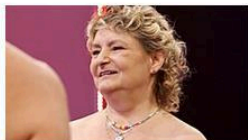
Po šedesátce už neřeším, co si myslí jiní, říká Obamová o copáncích i oblékání

Už je to skoro deset let, co opustila Bílý dům, přesto si Michelle Obamová stále udržuje obdiv mnoha příznivců po...
18. listopadu 2025 9:40

Těžké deprese Davida Krause uvěznily v posteli. Sbíral se z nich půl roku

„Už nikdy nechci padnout tak hluboko, abych musel znovu brát léky,“ říká David Kraus, který na vlastní kůži zažil těžko...
18. listopadu 2025

Uklízečka Jana se svlékla v nahé seznamce, aby našla muže pro podzim života

Jana z Mostu se celý život věnovala hlavně rodině. Děti ale dospěly a ona se rozhodla ještě něco začít. Začala cestova...
18. listopadu 2025

Móda z Governors Awards: Plnými dekolty zaujaly Sydney Sweeney i Jennifer Lopezová

Akademie filmového umění a věd udělovala v Los Angeles Governors Awards (Ceny guvernérů) ze celoživotní dílo ve...
17. listopadu 2025

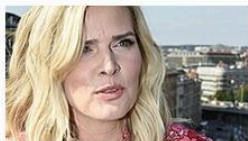
Bytové domy Na Neklance a Nad Koulkou

Nad Koulkou, Praha 5

Cena na vyžádání

Byty pronájem Byty prodej Domy Pozemky

Více z nabídky 108 128 nemovitostí

Přišla nám předžalobní výzva, sdělila zklamaná Nikol Leitgeb ke své nadaci

Influencerka Nikol Leitgeb vyjádřila na sociální síti své rozčarování nad tím, jak nečekaně konkurenční prostředí...
17. listopadu 2025 14:29

Influencerka Haley Baylee tvrdí, že se rozvedla kvůli velikosti manželova penisu

Americká influencerka Haley Kalilová (33), známá jako Haley Baylee, prozradila kuriozní důvod rozvodu s hráčem...
17. listopadu 2025

POŘADY

Superstar 2025
Zrádci 2

CENY

Grammy Award
Oscary

RECEPTY TIPY

Salát Pohlreich
Kapr bez kostí

Z POHÁDEK

Libuše Šafránková
Abrahám Josef

VÁNOČNÍ POHÁDKY

Tři oříšky pro popelku

KINOBOX

Nejlepší herci
Čeští herci

